

mig er der jo aldeles ikke Tvivl om, at den ærede Ordførers Motivering er den rigtige. Den ærede Ordfører sagde ligefrem: Naar Patentet er bortfaldet, skal vedkommende ikke kunne have nogen som helst Rettighed, der tidligere har knyttet sig til det. Naar man udstemmer dette Stykke, saa kommer man til at behandle to Slags Patenter ens, den ene, saadanne, som kendes ughldige ved Dom, som altsaa aldrig have eksisteret, den anden saadanne, som bortfalde af andre Grunde, f. Eks. fordi vedkommende ikke har indbetalt sit Gebyr. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at man kan komme til at gøre Uret mod den sidstnævnte Kategori af Patenthavere. Jeg sætter det Tilfælde, at vedkommende ikke er i Stand til at holde Patentet oppe, fordi han bliver undermineret af andre, f. Eks. ved Indførsel fra Udlandet, og netop nu skal til at værge sig for Domstolene. I det Tilfælde bør han have Ret til at paatale Sagen for den Tid, han ghldig har haft Patentet. Jeg tror, der kan indtræffe Tilfælde, hvor man gør Uret mod den Patenthaber, der har haft ghldigt Patent, ved at sætte ham lige med en Mand, som aldrig har haft ghldigt Patent, og derfor beder jeg det ærede Udvalg overveje, om ikke dette Stykke burde beholdes. Bedst var det, om man kunde lade det staa ved denne Behandling og saa tog under Overvejelse, om man vilde stryge det ved tredje Behandling; der kunde jo være Tid nok til at gøre det. Det vilde være meget uheldigt, om en Patenthaber, der f. Eks. i tre Aar har haft Patent, men som, fordi der kommer billigere Eftergørelser fra Udlandet, der i Virkeligheden sælde hans Patent, maasse forarmes og sættes ud af Stand til at betale sine Gebyrer, saa oven i Købet skal have den Ulempe, at han ikke en Gang ghldig kan paatale sin Ret for den Tid, han har haft lovlig Ret.

Ændringsforslaget under Nr. 36, saa vel som de andre Bestemmelser, der have processuel Betydning, skal jeg kun udtale mig ganske kort om. Udvalget er nu gaaet bort fra Bestemmelsen om, at Sø- og Handelsretten skulde indrettes som Patentdomstol, og jeg hører af flere ærede Medlemmer, at det er med Overvindelse, at de ere gaaede bort derfra. Jeg kan godt forstaa det. Jeg kan godt forstaa, at man helst ønsker en særlig Domstol til Afgørelsen af den Slags Sager — vel at mærke, saa maa man nøjes med en Domstol paa eet Sted i Landet — men jeg gentager, hvad jeg tillod mig at udtale ved første Behandling, at det Spørgsmaal maa optages til selvstændig Behandling med Justitsministeren. Der var

et æret Medlem (Det. Hansen), som henviste til den kommende ny Retsordning i det hele taget, og det er jo muligt, at man der vil særlig forhandle Spørgsmaalet. Drettelsen af en Domstol af en hel ny Karakter er et saa betydeligt Spørgsmaal, at man umulig kan vente at faa det afgjort under en Lov som denne og med en Minister, hvem Spørgsmaalet ikke vedkommer. Man ser jo ogsaa Erklæringerne fra Sø- og Handelsretten og Justitsministeriet, og jeg vil meget henstille, at man søger Spørgsmaalet reist selvstændig og med den Minister, det nærmest vedkommer.

Ordføreren (P. G. C. Jensen):

Jeg kan paa Udvalgets Vegne kun være tilfreds med den Modtagelse, som Betænkningen og Ændringsforslagene have faaet, særlig fra den højtærede Ministers Side. Der er jo egentlig ikke gjort store Indvendinger imod de Forslag, der ere fremsatte fra Udvalgets Side. — Med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 12, som altsaa gaar ud paa, at hvad der ved Indtøb i Udlandet for dansk Regning af Skib, Jærnbanevogn eller andet Befordringsmiddel er medfulgt som Tilbehør, eller hvad der ved dansk Skibs Reparation i Udlandet i Tilfælde af Havari er anbragt derpaa som Tilbehør, kan vedvarende benyttes som saadant her i Landet, gjorde et æret Medlem (W. Petersen) opmærksom paa, at der kunde derved ske en dansk Patenthaber adskillig Uret. Det kunde tænkes, at en dansk Mand havde Patent paa en Genstand, som plejer at være et naturligt Tilbehør til større Ting, som Jærnbanevogne og deslige, der ikke fabrikeres her i Landet, og altsaa lider Skade ved, at Genstanden er indsat i saadanne Vogne, Skibe o. s. v. som tilvirkes i et Naboland. Jeg skal dertil sige, at den danske Patenthaber, som har et Patent, om hvilket han paa Forhaand ved, at det ikke vil faa Anvendelse her i Landet uden som Tilbehør til en Genstand, der ikke tilvirkes her, vil naturligvis sørge for at faa Patent i vedkommende fremmede Land, hvor den større Genstand produceres. Det forekommer mig at være en i den Grad selvfølgelig Ting, at hvis en saadan Mand lider Tab, er det, fordi han begaar den Forjømmelse ikke at skaffe sig Patent, som jo ikke er vanskeligt at faa, paa saadanne Steder, hvor han venter, at der vil være Fabrikation af Hovedgenstanden, hvortil hans Patent kun er Tilbehør. Derfor forekommer det mig ikke, at der med Tøje kan indvendes noget imod den Regel, som Udvalget har tænkt indsat ved Nr. 12, og jeg maa bemærke over for den højtærede Minister, at